

ת"פ 19054/12/19 - מדינת ישראל נגד אברהם בועזיס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19054-12-19 מדינת ישראל נ' בועזיס(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיא שמואל הרבסט
מדינת ישראל
באמצעות ענף תביעות י-ם משטרת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם בועזיס (עציר)
באמצעות ב"כ עוה"ד שני דרי דיין

הנאשם

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן.

מכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 14.11.19, בשעה 12:30 לערך, הגיעה הגב' ש"י, ילידת שנת 1943 (להלן: "המתלוננת") לסניף בנק לאומי ברחוב המלך ג'ורג' בירושלים, על מנת למשוך מחשבונה סכום של 35,000 ₪, וזאת יום לאחר שהשתחרר מבית החולים לאחר ניתוח להשתלת קוצב לב. לאחר המשיכה, הניחה המתלוננת את הכסף בתיק היד שלה.

הנאשם הבחין כי המתלוננת מושכת כספים רבים הן ממכשיר הבנק האוטומטי והן מפקידת הבנק והחל לעקוב אחר המתלוננת בעזיבתה את המקום.

המתלוננת עלתה לאוטובוס ונסעה לביתה ברחוב הדישון 18 בירושלים והנאשם עלה אחריה לאוטובוס והמשיך במעקב אחריה.

עם הגעתה לתחנת האוטובוס הסמוכה לבית, יצאה המתלוננת מהאוטובוס והנאשם אחריה. המתלוננת ניגשה לעבר דלת בניין הבית, הקישה את קוד הכניסה ונכנסה לבניין.

בטרם סגרה את דלת הכניסה, בלם הנאשם ברגלו את סגירת הדלת ונכנס אחריה לבניין. המתלוננת שאלה את הנאשם לאן פניו מועדות והוא השיב כי הוא צריך להגיע לקומה שמעליה.

המתלוננת החלה בטיפול במדרגות לעבר ביתה והנאשם מיד אחריה תוך שהוא פונה אליה ושואל אותה "גברת, מה יש לך?".

המתלוננת ביקשה מהנאשם שיעקוף אותה, מאחר שהיא עולה לאט ולאחר מכן נכנס לבית ונעלה את דלת הבית תוך שהיא מניחה את התיק ובו הכסף שמשכה בחדר השינה.

דקות ספורות לאחר מכן, דפק הנאשם על דלת בית המתלוננת וטען שהשכנים אשר חיפש אינם בבית. הוא ביקש דף ועט על מנת להותיר להם הודעה, המתלוננת הסכימה והנאשם נכנס לתוך הבית.

בזמן שהמתלוננת חיפשה דף ועט, החל הנאשם להסתובב ברחבי הבית בחיפוש אחר התיק עם הכסף. כאשר המתלוננת שאלה אותו לפרש מעשיו ענה כי הוא צובע עבור השכנים שמעליה את הבית והתעניין בגודל הדירות בבניין.

בשלב זה, המתלוננת מסרה דף ועט בידיו של הנאשם וביקשה ממנו לרשום את ההודעה ולעזוב את הדירה מאחר שהיא אינה חשה בטוב. אז, ביקש הנאשם להשתמש בשירותים, ובאמתלה זו, נכנס לחדר השינה, ניגש אל התיק וגנב ממנו את הכסף.

המתלוננת החלה לחשוד בהתנהגותו של הנאשם וביקשה ממנו לעזוב שוב, ואז כתב הנאשם דבר מה על הדף שנתנה לו המתלוננת, ניגש לעבר דלת הבית, תפס בידה של המתלוננת, משכה בחוזקה ודחף אותה לעבר הבית תוך שהוא יוצא במהירות מן הבית.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמה למתלוננת המטומה בידה השמאלית.

בגין מעשיו אלו הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות למקום מגורים כדי לבצע עבירה, תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש וגניבה, לפי סעיפים 406(ב), 368(א) ו-384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

אישום שני בכתב האישום מתאר כי בהמשך למתואר באישום 1, לאחר שנתגבשו ראיות המבססות את אשמתו של הנאשם- הוגש נגדו כתב אישום ובקשה למעצרו עד תום ההליכים. ביום 30.12.19 הורה בית המשפט על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים. ביום 29.1.20, בהיותו עצור בבית סוהר "הדרים", הנאשם יצר קשר טלפוני עם כרמית משה (להלן: "**משה**") וביקש ממנה להתקשר ב"שיחה ועידה" למתלוננת וכן ביקש כי השיחה ביניהם תוקלט. משה התקשרה למתלוננת לבקשת הנאשם. הנאשם הציג עצמו בפני המתלוננת כאדם לקר מתחנת מוריה-משטרת ישראל והודיע לה כי חלק מכספה, סך של 2,000 ₪, נמצא וכי המשטרה עצרה חשוד אחר אשר הודה בכל המתואר באישום הראשון.

לאחר שהמתלוננת הביעה את תודתה הרבה למשטרה והתרגשה ממציות כספה, הנאשם הוסיף ואמר למתלוננת כי ישנו קושי בכך שהיא זיהתה אדם אחר במסדר הזיהוי.

הנאשם שאל את המתלוננת, האם היא בטוחה שהצביעה במסדר הזיהוי על האדם אשר ביצע את העבירות והאם נעזרה בחוקר או בבתה במהלך מסדר הזיהוי. המתלוננת עמדה על כך שלא נעזרה באיש במהלך מסדר הזיהוי ובתה כלל לא הייתה עמה בחדר בעת מסדר הזיהוי. הנאשם אף יצר מצג כי הוא משוחח עם חוקר אחר בעת השיחה עם המתלוננת.

בגין כך הורשע הנאשם בעבירות של הדחה למניעת עדות במשפט, ניסיון קבלת דבר במרמה והתחזות כאדם אחר במטרה להונות לפי סעיפים 246(א), 415 רישא+25 ו-441 רישא לחוק העונשין.

אישום שלישי בכתב האישום מתאר כי בהמשך למתואר באישום 2, ביום 5.2.20, בבית המעצר "מגרש הרוסים"

בירושלים, הגיע השוטר אדוניה וובה ללוות את הנאשם מהמקום לתחנת מוריה.

לאחר שהנאשם סרב להתלוות לשוטר, התקשר השוטר וובה לשוטר תאמר זועבי על מנת שיסייע לו בהוצאת הנאשם מבית המעצר לניידת המשטרה אשר המתינה בחוץ. השוטר זועבי נכנס לבית המעצר וביקש מהנאשם להתלוות אליו ולשוטר וובה ולצאת מהמקום. הנאשם קילל בתגובה את השוטר וובה במילים אלה: **"כוס אמא שלך מאיפה הביאו אותך, תחזור לאתיופיה לכפר איפה שגדלת, מי אתה בכלל אני אראה לך מה זה"**.

כמו כן אמר הנאשם לשוטר זועבי: **"יא מחבל בן זונה מה אתם רוצים ממני... חכה חכה מה אני אעשה לכם בניידת"**.

בעקבות המתואר, אזקו השוטרים את הנאשם בכוח תוך שהנאשם מנסה להתנגד לאזיקתו וממשיך לקלל את השוטרים, והובילו את הנאשם לניידת מחוץ לבית המעצר.

לאחר שהשוטר וובה נכנס בשנית לבית המעצר והשוטר זועבי נותר לשמור על הנאשם, הנאשם קילל את השוטר זועבי ואמר לו: **"יא מחבל יא מסריח אני אזיין אתכם יא בן זונה אחותך זונה"**.

בהמשך, לאחר חזרת השוטר וובה ובמהלך הנסיעה בניידת המשטרה לתחנת המשטרה, הנאשם צרח, קילל, הטיח את ידיו האזוקות בחלון הניידת וכן בחלון אשר הפריד בין תא העצורים לתא בו ישבו השוטרים. השוטרים נאלצו להפסיק את נסיעת הניידת, השוטר וובה יצא מהניידת, פתח את הדלת האחורית בסמוך לה ישב הנאשם ודרש מהאחרון לחדול מהתנהגותו אך הנאשם סרב. על כן, יצא השוטר זועבי אף הוא מהניידת וסייע בידו של השוטר וובה להוריד את אזיקי הידיים מהנאשם ולאחר מכן לאזוק את הנאשם כשידיו מאחורי גבו, תוך שימוש בכח. בהמשך, במהלך הנסיעה הנאשם הצליח להעביר את ידיו לקדמת גופו, בעודן אזוקות.

בשל כך, הורשע הנאשם בעבירות של הפרעת שוטר במילוי תפקידו ואיומים לפי סעיפים 275 ו-192 לחוק העונשין.

הצדדים לא הגיעו להסכמה ביניהם באשר לעונש אשר יגזר על הנאשם.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה, עוה"ד רעות ניתאי, טענה כי הנאשם פגע בערכים מוגנים של הגנה על זכות הקניין, ביטחון האישי של האדם בביתו הפרטי, בהגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף, וכן בערכים של שלטון החוק וכיבוד גורמי אכיפת החוק.

לחובת הנאשם - חומרת העבירות המיוחסות לו, אשר בענישה בגין יש ליתן ביטוי לאינטרס ההרתעה, נוכח ההתנהלות הממושכת במעשיו של הנאשם.

לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל 35 הרשעות קודמות בעשרות עבירות רכוש, אלימות, סמים, שוד וגניבה בגינם ריצה **32** שנות מאסר במצטבר.

בנוסף, ביום 8.1.18 נגזר דינו של הנאשם בת"פ 848-06-17 בו נדון ל-24 חודשי מאסר, אותם סיים לרצות בפברואר 2019 והושת עליו מאסר מותנה בן **7** חודשים שלא לעבור עבירות רכוש, ולכן מאסר זה הינו **בר הפעלה** בתיק זה.

מדובר בנאשם רצידיביסט, אשר הפך את העבירות לדרך חיים ולמקצוע. הוא אינו נרתע ממאסרים ממושכים אשר ריצה, או מעונשים מותנים וכל פעם כשיצא מבית הסוהר, שב ומבצע עבירות חמורות.

אשר לאישום הראשון- טענה המאשימה למתחם הנע בין **24 ל-48** חודשים. לאישום השני- בין **8 ל-18** חודשים ובאישום השלישי מתחם המתחיל **במאסר קצר ועד 8 חודשי מאסר**.

המאשימה טענה כי יש **לחרוג לחומרה** מהמתחם העונשי שכן מדובר במי שבחר באלימות בכלל ובאלימות נגד קשישים, וביצוע עבירות נוספות כדרך חיים והסיכון שהוא ימשיך בכך- גבוה מאוד. הרחקתו מהחברה נדרשת כדי להגן על שלום הציבור, ולכן, לפי סעיף 40 ה' לחוק העונשין, זהו התיק לחרוג ממתחם הענישה לחומרה.

לבסוף ביקשה המאשימה להשית על הנאשם **79** חודשי מאסר בפועל, כולל מאסר מותנה, מאסר על תנאי, פיצוי משמעותי למתלוננת, קנס והתחייבות.

המאשימה ציינה בתום דבריה כי המתלוננת, קשישה שאינה בקו הבריאות, לא הגיעה לבית המשפט, בשל מצבה הבריאותי הקשה, על אף שהיה בכוונתה להגיע אך הוגשה הצהרת נפגעת עבירה מטעמה.

בהצהרת נפגעת עבירה מיום 21.6.20 תיארה המתלוננת כי לאחר שנתנה לנאשם דף ועט לבקשתו, הוא כעס עליה, אחז בידה בחזקה, עיקם את ידה, משך אותה והשאיר סימנים כחולים.

המתלוננת תיארה את עוגמת הנפש הרבה שנגרמה לה, לאחר שחסכה את סכום הכסף - 35,000 ₪ במשך שנים כדי לעזור לבתה בתשלום עבור דירה, והנאשם גנב אותם ממנה וגרם לה לשברון לב.

המתלוננת התחננה בתצהירה לקבל את כספה חזרה ותיארה כי מאז אותו יום, ילדיה לא עוזבים אותה ומדי יום ישנים אצלה בתורנות, ביתה מרושת במצלמות מבפנים ובמחוז' והיא נוטלת כדורי שינה והרגעה כדי שתוכל להירדם.

עובר לאירוע, הייתה עצמאית לחלוטין, אך מאז אינה יורדת לבדה במדרגות ולא הולכת לבנק לבדה, מחשש שחבריו או בני משפחתו של הנאשם יתקפו אותה ודואגת מהיום שבו הנאשם ישתחרר מבית הסוהר.

כאשר הנאשם התקשר אליה מספר פעמים והזדהה כחוקר משטרה והדבר התגלה כשקר, הבטיח לה כי יחזיר לה את הכסף, והדבר ציער אותה והיא חשה כאילו הנאשם שדד את רוחה ולא רק את ממונה- והוא אינו מרפה.

ב"כ הנאשם, עוה"ד שני דריי, טענה כי הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו, מאחר וחפץ להתקדם בטיפול המשפטי בהליך ולא לעכבו עוד.

אשר לאישום השני, הסנגורית הסבירה, כי הייתה מחלוקת קשה בין הצדדים באשר לזיהוי הנאשם, וזו הגיעה לפתחו של בית המשפט המחוזי. המתלוננת זיהתה שני מתלוננים נוספים והסנגוריה טענה כי בזיהוי המתלוננת את הנאשם, הייתה מעורבת בתה. הנאשם כפר מאז בכך שהוא זה שהיה במקום, ומאז נחקרו גם אחרים. הנאשם אשר חש שהכל נסגר עליו, הרים טלפון למתלוננת, לאחר שבשל מחדל של המשטרה, ותיק החקירה היה בידו והיה לו את מס' הטלפון שלה.

התיק יועד להוכחות שכן היו בו בעיות לשיטתה, אולם הנאשם בחר להודות וליטול אחריות, בשל הפגיעה הבלתי מידתית בזכויות המתלוננת בשיחה עמה.

עתה, יש להתחשב בכך שהנאשם הודה, ולגזור את דינו בצורה מידתית, כך לדבריה. נסיבות חייו של הנאשם איומות, אדם בן 51 שנים אשר במשך 30 שנה מצטברות, ישב בבית האסורים. שניים מאחיו נרצחו על ידי אנשים שמרצים איתו מאסר.

חלק מבני משפחתו הם דרי רחוב, ללא אמצעים, נכנסים ויוצאים מבתי הכלא כסוג של מפלט ומקלט, אין להם איפה להיות. אין מסגרת טיפולית שמוכנה לקבל את הנאשם, אך הוא משתדל לטפל בעצמו בבית הסוהר, ועל כן יש לנסות לתת לו את הכלים לגרום לו להבין שיש לו אופן קשבת.

הזמן שחלף מאז העבירות, שנה וחצי, הרגיעו את הנאשם ומיתנו את נטייתו לעבור עבירות.

אשר למתחמי הענישה, סבורה הסנגורית כי מדובר באירוע אחד ויש למקם את הנאשם ברף האמצעי של המתחם עם נטייה כלפי מעלה, כאשר המתחמים עבור שני האישומים הראשונים נעים בין 12 ל-24 חודשי מאסר. המתחם עבור האישום השלישי הוא בין מאסר על תנאי של חודש למאסר על תנאי של שלושה חודשים. הנאשם היה תחת השפעת סמים, המאשימה לא השכילה להבין את מצבו, ולא זו הדרך, כפי שקבעה וועדת דורנר. לכל הפחות, העונש צריך להיות למידותיו של הנאשם.

השתת עונש מאסר ממושך, פירושו שהחברה לא מעוניינת בשיקומו אלא בהמשך הפשיעה.

הנאשם, בדברו האחרון, ביקש סליחה ומחילה.

עוד הוא אמר כי הוא מצטער, המתלוננת בגיל אמו והוא מוכן להשיב לה את כל מה שנגנב. הוא אמר שלא תקף אותה, אלא גנב ממנה. הוא אמר שהוא לוקח אחריות על מעשיו, הוא היה במצב של שימוש מתמיד סמים וביקש להתחשב בתקופת מעצרו- שנה וחצי בעת מגפת הקורונה, יחד עם רוצחי אחיו.

דין והכרעה

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, ועל פי עקרון ההלימה הקבוע בו, בעת גזירת הדין על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, בהתאם לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירות והענישה הנוהגת בפסיקה.

על פי סעיף 40 יג(ב) לחוק העונשין, מקום בו הורשע הנאשם בעבירות בגין מספר אירועים, יש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אחד מהאירועים.

במקרה דנן שוכנעתי, כי כל אחד משלושת האישומים עומד בפני עצמו.

אין מדובר באירועים המתלכדים לכדי אירוע או פרשייה עבריינית אחת, שכן כל אחד מהם התרחש בזירה נפרדת, בזמן שונה כשהמטרה לביצוע העבירות שונות. למעט העובדה ששני האישומים הראשונים מתייחסים לאותה מתלוננת, הרי שאין ביניהם קשר הדוק, וכך גם האישום השלישי-שונה ונפרד במהותו ואינו נוגע למתלוננת.

לפיכך אקבע לכל אחד מהאישומים מתחם עונש נפרד.

מתחם העונש ההולם את האישום הראשון

האירוע המתואר באישום הראשון כולל הרשעות בעבירות רכוש ואלימות- הנאשם הבחין במתלוננת אשר משכה סכום כסף גבוה מהבנק, התחקה אחריה, התפרץ לביתה, וגנב את כספה, תוך שתקף אותה בביתה.

בעבירה של התפרצות לבית המגורים, נפגע לא רק קניינו של האדם, אלא גם בטחונו האישי. היא גורמת צער ועוגמת נפש, כך שלא מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות הפוגעות בפרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר, בבחינת "ביתו של אדם-מבצרו", כפי שעמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזה**, מיום 31.12.08.

בעבירה הנוספת שהנאשם ביצע באישום זה, תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, מוגנים הערכים של שמירה על שלומו, בריאותו וכבודו של האדם, כבכל עבירת תקיפה. יתירה מכך, מוגנת בעבירה זו ההכרה החברתית בצורך להגן על האדם הזקן, במיוחד לנוכח אירועים של ניצול חולשתו הפיזית בידי חזקים ממנו. משום כך יוחד בחוק העונשין סעיף מיוחד לעבירת תקיפת זקן, והענישה המרבית הקבועה לצדה חמורה יותר מעבירת תקיפה, ועשויה להגיע ל-5 שנות מאסר.

בשל חומרת עבירה זו נקבע כי יש לבכר בה את עקרונות הגמול וההרתעה על פני שיקולי הענישה האחרים. יפים לעניין זה דברי כב' השופט י' עמית בע"פ 1864/11 **עזיז דוידוב נ' מדינת ישראל** (12.7.11):

"....מי ימוד את האימה, הפחד, הבושת והצער של קשיש - פעמים רבות קשיש המתגורר בגפו - שנפל קורבן לעבירה של שוד וגניבה. אכן, לא כל קשיש הוא חסר ישע, אבל אין כוחו של קשיש כשל אדם צעיר, שיכול לעיתים להתגונן או לרדוף אחר הגנב או השודד. נקל לשער את התחושה המתסכלת עד-מאוד של השפלה וחוסר אונים של קשיש שנפל קרבן לעבירה כגון דא. ניסיון החיים מלמד כי איכות החיים של קשישים אחרי מעשה שוד או גניבה אינה כתמול שלשום. אף יש שאורחות חייהם השתנו והתהפכו בעקבות אירוע טראומטי של גניבה או שוד, לאחר שלהוותם נוכחו לדעת כי ביתם כבר אינו מבצרם. תופעות של חוסר אמון בבני אדם, בידוד והסתגרות נפשית לצד התבצרות פיזית (סורגים ומנעולים), חשש, אבדן ביטחון עצמי, נדודי שינה ועוד תופעות והשלכות המשפיעות על הקשיש ועל בני משפחתו. מכאן מידת הסלידה של החברה ביחס לשוד וגניבה מקשישים, ומכאן החומרה היתרה שבתי המשפט מייחסים לעבירה זו בהיבט של שיקולי גמול".

גם בענייננו, נסיבות העבירות המתוארות באישום הראשון חמורות וקשות. הן מתארות כיצד נפלה המתלוננת, אישה בת כ-77 שנים, קרבן למעשיו הקשים של הנאשם.

הנאשם התחקה אחר המתלוננת, ולאחר שהבחין כי משכה סכום כסף בבנק, עקב אחריה בדרכה לביתה. הנאשם לא הסתפק בנסיעה באוטובוס אחר המתלוננת, ובערמה ותחכום, נכנס לבניין מגוריה, תוך בלימת דלת הכניסה, נכנס לדירתה תוך ניצול תמימותה והסכמתה לסייע לו, לאחר שסיפר לה כי הגיע לבית אחד משכניה כדי לבצע עבודות.

כך חדר הנאשם לד' אמותיה של המתלוננת, לדירתה הפרטית ולחדר השינה שלה- חילל את פרטיותה, שלווה ובטחונו- כל זאת במטרה לגנוב ממנה את סכום הכסף שמשכה קודם לכן.

הנאשם לא הסתפק בגניבת כספה, וכאשר המתלוננת החלה לחשוד בהתנהגות הנאשם וביקשה ממנו לעזוב את הדירה, תפס אותה בידה, משך אותה בחוזקה ודחף אותה לעבר הבית ועזב במהירות.

מעבר לפגיעה הקניינית הקשה במתלוננת- גניבת סכום גבוה של כסף אותו חסכה במשך זמן, פגע הנאשם בגופה, בפרטיותה ובשלוותה של המתלוננת.

הנאשם פגע בתחושת הביטחון של המתלוננת- הן במרחב הציבורי, בכך שהתחקה אחריה, והן במרחב הפרטי- בין כתלי ביתה.

הצהרת נפגעת העבירה שנמסרה מלמדת שהנאשם הותיר את המתלוננת חבולה, המומה וכואבת ומעבר לכך- ערער את אמונה בבני אדם ואת בטחונה להסתובב במרחב הציבורי ובביתה הפרטי בתחושת בטחון. מאז האירוע היא חיה בתחושת חרדה, יראה מלרדת במדרגות ביתה, להגיע לבנק ולחיות חיים רגועים ושלווים.

הנאשם תכנן את מעשיו בקור רוח. הוא עקב ממושכות אחר המתלוננת, ברחוב, באוטובוס, בכניסה לבניין ועד לדירתה- כל זאת, מבלי שהמתלוננת הבחינה בכך.

הפגיעה במתלוננת הייתה מתוכננת ומתוזמנת והנאשם נהג בערמומיות ואכזריות, תוך ניצול גילה של המתלוננת- הכל למען בצע כסף.

בהתחשב בכל אלה, הרי שמתחם העונש ההולם, נע במקרה זה בין 15 ל-30 חודשי מאסר, נוסף לעונשים נלווים.

מתחם העונש ההולם את האישום השני

הערך המוגן בעבירה של הדחה למניעת עדות במשפט בה הורשע הנאשם באישום זה, הוא הגנה על טוהרו ותקינותו של ההליך המשפטי. אדם המדיח אחר לבל יעיד במשפט מחבל בהליך המשפטי ומונע את האפשרות לגילוי האמת במשפט.

נוסף לכך, הורשע הנאשם באישום זה בעבירות של ניסיון קבלת דבר במרמה והתחזות במטרה להונות, בשתייהן מוגנים הערכים של שמירה על כבודם, רכושם ואמונם של אלה הנופלים קורבן להן.

נסיבות ביצוע העבירה מלמדות כי במטרה להניא את המתלוננת ממתן עדות במשפטו ולהוכיח כי הזיהוי שזיהתה את הנאשם במסדר הזיהוי לא היה תקין, התחזה הנאשם לחוקר משטרה ויצר קשר טלפוני עם המתלוננת, כמתואר לעיל.

מעשה זה של הנאשם מלמד על חוסר מוראו את החוק, על תעוזה וחוסר חמלתו כלפי המתלוננת שאותה תקף כמתואר באישום הראשון. הנאשם פעל מתוך בית הסוהר, השתמש בפרטים האישיים של המתלוננת שהיו בידיו, כולל מספר הטלפון שלה, ויצר איתה קשר תוך התחזות לאחר.

כך, בפעם השנייה, ניצל הנאשם את המתלוננת ואדיבותה להשיב לו על שאלותיו, הפעם תוך ניסיון להוציא ממנה מידע שיסייע לו בניהול משפטו.

גם במקרה זה, הנאשם הוכיח כי הוא פועל בעורמה ותחכום, יצר מצג לאוזני המתלוננת, כאילו הוא משוחח עם חוקר נוסף בתחנת המשטרה, ומכאן שמדובר בעבירות שהנאשם תכנן בקור רוח ובמחשבה תחילה.

בהתחשב בנסיבות אלה, בערכים המוגנים שנפגעו ובענישה הנוהגת, הרי שמתחם העונש ההולם אירוע זה נע בין 4

חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

מתחם העונש ההולם לגבי האישום השלישי

באישום זה הורשע הנאשם בעבירות של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו וכן בעבירות איומים. בעבירות אלה מוגנים הערכים של שמירה על מערכת אכיפת החוק, תפקוד המשטרה והגנה על מלאכת השוטרים כאמונים על כך.

בעת שהנאשם היה עצור ונדרש להתלוות לשוטרים כדי להגיע לתחנת המשטרה, נקט הנאשם אלימות מילולית כלפי השוטרים, קילל, העליב, השפיל ואיים על חייהם. לאחר שהנאשם סרב לצאת מבית המעצר ושוטר אחד לא הצליח להוציאו, נקרא שוטר נוסף למקום, אך גם שני השוטרים נדרשו להתמודד עם התנגדותו של הנאשם, קללותיו ואיומיו.

גם בעת הנסיעה בניידת, לאחר שהנאשם נאזק והובל בכוח, המשיך הנאשם בקללותיו והטיח את ידיו האזוקות בחלון הניידת, עד אשר השוטרים נדרשו לעצור את הנסיעה ולאזוק את הנאשם כשידיו מאחורי גבו. גם אז לא אמר הנאשם נואש, והוא הצליח להעביר את ידיו לקדמת גופו.

במעשיו אלה, פגע הנאשם בשוטרים, ניסה לפגוע בכבודם, בשלוותם וביכולתם לבצע את עבודתם. התנהגותו בניידת, תוך הטחת ידיו בחלון, הפריעה לנוהג בניידת ועשויה הייתה להביא לתאונה, לנזק לרכב ולפגיעה קשה לכל נוסעיו.

בהתחשב בערכים המוגנים, בנסיבות ביצוע עבירות אלה ובענישה הנוהגת, **הרי שמתחם העונש ההולם אישום זה נע בין מאסר מותנה ועד 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל.**

העונש המתאים לנאשם

הנאשם, יליד שנת 1970, בן כ-51 שנים כיום.

לזכות הנאשם שקלתי את הודאתו בעבירות המיוחסות לו ותוך כך- החיסכון בצורך בגביית עדות המתלוננת ושאר המעורבים, חסכון בזמן שיפוטי ושיתוף פעולה עם רשויות אכיפת החוק.

מאידך, לחובת הנאשם ניצבות הרשעותיו הקודמות והמרובות בעבירות רכוש, סמים, איומים, הפרעה לשוטרים ושוד.

בגין עבירות אלה הנאשם ריצה מאסרים ממושכים במשך שנים, אך למרבה הצער, השהייה מאחורי סורג ובריא לא מנעה ממנו לשוב לסורו, וכך שב וחזר לבצע עבירות דומות.

בחינת גיליון הרשעותיו של הנאשם מלמדת כי החל משנות השמונים, בעת היותו נער, החל הנאשם לקחת חלק בעבירות רכוש שונות, נשפט בגין ונשלח למאסרים וריצה עונשים שונים, ובמשך שנים, הוא חזר בעבריינות ובפגיעה בציבור כדרך חיים.

ההליכים הפליליים מזמנים לנאשמים הזדמנות לחשבון נפש, ובליווי גורמי מקצוע טיפוליים קיימת אפשרות לשיקום ויציאה ממעגל העבריינות, אך הנאשם לא השכיל לנצל הזדמנויות אלה, והוא נותר במעגל העבריינות.

החזרה על העבירות- עבירות רכוש במהלכן שב ופגע הנאשם בציבור וברכוש, וכן עבירות שיש בהם פגיעה בביטחון האישי של הציבור- בעבירות השוד, האיומים, ההתפרצות לבתים וכיסות- מעידות כי לפני אדם אשר שב ופגע בציבור, מבלי שהוא במתעוררת בו חרטה או צער כאלה שיביאוהו לחדול מכך.

מדברי ב"כ הנאשם עולה כי הנאשם ביצע את העבירות על רקע שימוש בסמים, ונראה כי אורח חייו העברייני משולב באורח חיים שולי אשר לסמים מקום מרכזי בו וכל עוד הנאשם מוסיף ומשתמש בסמים, היציאה ממעגל העבריינות לא נראית באופק.

גם ענישה מותנית תלויה ועומדת לא הרתיעה את הנאשם, והוא ביצע את העבירות כאן בעת שעונש מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו בת"פ 848-06-17- שם נידון ל-24 חודשי מאסר ולמאסר על תנאי בן 7 חודשים שלא לעבור עבירות רכוש, ומכאן שגם ענישה מותנית אינה מרתיעה אותו.

אציין כי ב"כ המאשימה ביקשה לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרה על מנת להגן על שלום הציבור. אכן, הנאשם סיכן את הציבור במעשיו- הוא סיכן את המתלוננת וכן את השוטרים שעסקו בהבאתו לבית המעצר, אולם לא מדובר במקרה קיצוני המצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם וקביעת עונש החורג ממנו לחומרה.

סיפורו של הנאשם עצוב הוא בכל היבט ובכל כיוון.

הן באשר לנפגעים ממעשיו אשר הפסידו את ממונם ואת כבודם ואשר סיפורם הובא בכתב האישום המתוקן. הפגיעות קשות, לעיתים משנות חיים, והנאשם נפגע ופוגע, נפגע ונפגע, וכך סובב לו הגלגל ללא מוצא וללא תחנת יציאה, הציבור נפגע, הנאשם נכלא, והנאשם משתחרר ושוב הציבור נפגע וכך חוזר חלילה וחס וחלילה.

כך באשר לקרבנותיו וכך באשר לחייו שלו אשר מלאים הם בקטעים קשים ומרים, למודי סבל וקשיים. הקרובים לו נרצחו בחלקם, נפגעו בחלקם האחר, והוא עצמו מתהלך חסר תקווה בין עבירה לבין פגיעה, בין משפט לבין מאסר. טוב היה אילו היה בנמצא מסגרת בה ניתן היה לשבץ את הנאשם ולתת בידו הזדמנות לשנות את דרכיו, אך בשלב זה אין פתרון נראה לעין.

אך כעת הגיעה את החתימה, ועל כף המאזניים ניצב עברו הקודר של הנאשם, הרשעותיו ופגיעותיו בחברה, ומאסרו המותנה. מאידך, ניצבת הודאתו. כוחה לא מבוטל אך עדיין היא מותירה את הנאשם **בחלקו העליון** של כל מתחם ומתחם אשר נקבע בעניין עונשיו.

"השתת עונש מאסר ממושך, פירושו שהחברה לא מעוניינת בשיקומו אלא בהמשך הפשיעה" - כך טענה ב"כ הנאשם אשר הפכה כל אבן על מנת להקל עימו. על אף הכבוד אשר חש כלפיה וכלפי טיעוניה, אין ביכולתי לקבל את עמדתה. השתת עונש מאסר ארוך בעניינו של הנאשם דן פירושו זעקת **"די!"** כלפי מעשיו, ולא כלפיו.

"מפני שיבה תקום והדרת פני זקן" (ספר ויקרא, פרק יט', פס' לט'). חולשתו של הבא בימים צריך שתביא יחס מיוחד של החברה כלפיו, עזרה וסיוע לו - ולא ניצול חולשותיו ופגיעה קשה בממונו ובכבודו.

הצדדים כולם רוצים בתיקונו של הנאשם ובשינוי דרכיו, אולם לא ניתן לעשות כן בכלים המצויים בידינו כעת (ואיני מאבד תקווה כי בעתיד יצלח הדבר), ועל כן יש להגן על הבריות, צעירות כקשישות, מפני מעשיו, מפני תחכמו ומפני פגיעתו.

כלפי מעשיו ולא כלפיו. כלפי הנאשם עצמו יש לגלות יחס אחר, יחס של תיקון וטיפול, של שיקום ושל קבלה, אולם את מעשיו המגולמים באישיותו לא ניתן לקבל כחברה צודקת וערכית.

סוף דבר

סיכומי של דבר, תוך תקווה כי במהלך מאסרו ישכיל הנאשם וישכילו שומריו ומטפלו, העובדים הסוציאליים בשירות בתי הסוהר ואנשי השיקום באגפי בית האסורים וברשויות הרווחה - ויתנו בידי כלים לניהול אורח חיים נורמטיבי וראוי לאחר שחרורו ממאסרו ובתום ריצוי עונשו- ולנוכח כל האמור לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול שיקולי הענישה, את נתוני האישיים של הנאשם, ואת שיקול הגמול וההלימה אליהם מתייחסת הפסיקה בעבירות הנידונות, הרי שאני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **שלושים ושלושה (33) חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו.**
2. **מופעל בזאת המאסר המותנה אשר הוטל במסגרתו של ת"פ 848-06-17, והעומד על שבעה (7) חודשי מאסר ואלה ירצו במצטבר לעונש האמור בסעיף 1.**
הנאשם יירצה, אם כן, ארבעים (40) חודשי מאסר בפועל ממש, וזאת בניכוי ימי מעצרו.
3. **שבעה (7) חודשי מאסר אשר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו, על אחת מהעבירות שבהן הורשע בהליך זה.**
4. **פיצוי למתלוננת, עדת תביעה מס' 1, בסך של 20,000 ₪ אשר ישולמו לקופת בית המשפט עד ליום 1.1.22.**
5. **קנס בסך 3,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.22.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ל' ניסן תשפ"א, 12 אפריל 2021, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.